

Προς έναν απλό άνθρωπο για την ομολογία τής πίστης (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 25 Μαΐου, 2021

Καθόσουν στο τρένο και σώπαινες. Δίπλα σου κάθονταν κάποιοι κύριοι και συζητούσαν για τους μεγάλους ανθρώπους. Ένας απ' αυτούς απαριθμούσε ονόματα μεγάλων προσωπικοτήτων που έκτιμᾷ και μεταξύ άλλων ανέφερε και το όνομα του Ίησού Χριστού. Κάποιος άλλος είπε ότι αυτός δεν θεωρεί τον Χριστό μεγάλο άνθρωπο. Και άρχισαν να φιλονικούν γύρω από τον Κύριό μας, κατά την **προφητεία του Αγίου Συμεών ότι αυτός θα είναι «εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον»** (Λούκ. 2,34). Τότε εκείνοι οι άνθρωποι ἀπευθύνθηκαν σ' ἐσένα και ρώτησαν ἐὰν ἐσὺ θεωρεῖς τὸν Χριστὸ μεγάλη προσωπικότητα. Ἐσὺ ἀπάντησες ὅχι. **Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι γιὰ σύγκριση. Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι μέγας ἄνθρωπος. Εἶναι Θεός.** Ἀκούγοντας τὰ λόγια σου ὅλοι γέλασαν και ἄρχισαν νὰ χλευάζουν τὴν πεποίθησή σου περὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. **Μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο διαχωρισμένοι μεταξύ τους, μὲ μίας ὅλοι συμφώνησαν ἐναντίον σου και ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ σου,** ὅπως τότε πὸ ὁ Πιλάτος και ὁ Ἡρώδης συμφιλιώθηκαν, ὅταν ἤθελαν νὰ καταδικάσουν τὸν Χριστό. Κι ἔτσι, ἐσὺ ὑπὸ τὴν μάστιγα τῶν κοροϊδιῶν και χλευασμῶν ταξίδευες ἕως τὸν τόπο σου.

Μακάρια ἡ ψυχὴ σου! Ἔτσι ὑπέμεναν τοὺς χλευασμοὺς γιὰ τὸν Χριστὸ οἱ κάλλιστοι τῶν καλλίστων, οἱ μάρτυρες και οἱ ἄρεστοὶ στὸν Θεό. Τὸν Καισάριο, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τὸν θεωροῦσαν φιλόσοφο μὲ ὑπόληψη. Καὶ ὁ βασιλιὰς Ἰουλιανός, κολασμένος παραβάτης τῆς χριστιανικῆς πίστης, ἤθελε νὰ κερδίσει τὸν Καισάριο στὴ δική του πλευρὰ ἐναντία στοὺς χριστιανούς. Τὸν κάλεσε στὸ παλάτι του και ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύει νὰ ἐγκαταλείψει τὸν Χριστιανισμὸ και νὰ ἐπιστρέψει στὴν εἰδωλολατρία. Τελικὰ, μετὰ ἀπὸ μακρὰ φιλονικία, ὁ Καισάριος δήλωσε στὸν βασιλιὰ ἀποφασιστικά: «Εἶμαι Χριστιανὸς και παραμένω Χριστιανός'.

Πρόσφατα μού ἔλεγε ἕνας Μαυροβούνιος: «Ἦμουν στὸν στρατὸ και δὲν ντρεπόμουν γιὰ τὴν πίστη μου. Ὅμως γι' αὐτὸ ὑπέμεινα πολλὰς πικρίες. Ἐβαλε ὁ δεκανέας τὴ δεκάδα μας στὴ σειρὰ και μοῦ φώναξε: “Ἰβᾶν, ποῖος εἶναι ὁ Θεός σου;”. Κι ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως: “Ὁ Θεός μου εἶναι ὁ Ὑψιστος στὰ οὐράνια”. Αὐτὸς λοιπὸν μὲ χαστούκισε στὸ μάγουλο και μοῦ εἶπε: “Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σου!”. “Ὅχι, δὲν εἶσαι”, τοῦ

ἀπάντησα ἐγώ, “ἐσὺ εἶσαι ὁ δεκανέας μου, ἐνῶ ὁ Θεός μου εἶναι στὰ οὐράνια”. Πάλι χαστοῦκι στὸ ἄλλο μάγουλο. Ἐμένα δὲν μὲ πονᾷ τὸ χαστοῦκι ἀλλὰ ἡ καρδιά μου ἀγαλλιᾶζει ἀπὸ κάποια εὐχαρίστηση, ποὺ κάτι λίγα ὑποφέρω κι ἐγὼ γιὰ τὸν Δημιουργό μου».

Μακάριος εἶσαι Ἰβᾶν, λέω ἐγώ, ποὺ σὲ χλεύασαν καὶ σὲ χτύπησαν γιὰ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἐνῶ τώρα καὶ σὲ ἐσένα καὶ στὸν Ἰβᾶν λέω: «χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Μάτθ. 5,12).

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Δὲν φτάνει μόνο ἡ πίστη...» Ἐκδόσεις: «ΕΝ ΠΛΩ», Ἐπιστολὴ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ἐπιμέλεια - Ἀντιγραφή: Ἡλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)